

นานาสาระ

ท่องเที่ยวกับวิชาการ ตอน 2

พิพัฒน์ คงทรัพย์ พ.บ.*

ฉบับที่แล้วข้าพเจ้าได้เล่าให้ฟังถึงโรงพยาบาลต่างๆในเมืองชิคาโก สหรัฐอเมริกา ซึ่งมีสิ่งต่างๆ หลายอย่าง สิ่งที่ดีอีกจุดหนึ่ง คือระบบรักษาความปลอดภัยในโรงพยาบาลค่อนข้างรัดกุม บุคลากรที่จะเข้าไปทำงานในโรงพยาบาลได้นั้น ต้องทำเรื่องขออนุมัติเข้าทำงาน หรือฝึกงานหรือศึกษาต่อ ผ่านฝ่ายบุคคลของโรงพยาบาลก่อน (เอ๊ะ! ก็เหมือนบ้านเราไม่ใช่รี) หลังจากนั้นจะผ่านการกลั่นกรองตามขั้นตอน เมื่ออนุมัติแล้วจะได้ electronic card ใบหนึ่ง ซึ่งจะให้สิทธิ์ไว้ว่าสามารถเข้าถึงข้อมูลเข้าไปในห้องใดของโรงพยาบาลได้บ้าง สำหรับข้าพเจ้าได้สิทธิ์ที่จอดรถ ห้องตรวจตา ห้องสมุด ห้องผ่าตัด ซึ่งสามารถเข้าไปได้ในห้องเหล่านี้เท่านั้น จะทำเป็นหลงทางเข้าไปห้องอื่นไม่ได้ วันหนึ่งข้าพเจ้าจะลองเข้าไป Newborn intensive care unit เพื่อตรวจตาเด็กเล็กที่คลอดก่อนกำหนด ก่อนเข้าห้องต้องรูดบัตรก่อน ปรากฏว่าประตูไม่เปิดให้ สุดท้ายจึงต้องรอให้อาจารย์มาก่อน แล้วเดินตามหลังอาจารย์เข้าไป เมื่อใช้ระบบนี้จะช่วยแก้ปัญหาการขโมยเด็กในห้องเด็กอ่อนได้ การขับรถเข้าที่จอดรถก็ต้องรูดบัตรก่อน ประตูจึงจะเปิดให้ ก่อนเอารถออกจากที่จอดรถ ก็ต้องรูดบัตรก่อนประตูจึงจะเปิดให้เอารถออกมาได้ จะเข้าห้องผ่าตัดก็ต้องรูดบัตร ประตูจึงจะเปิดให้เข้าไป ในบางโรงพยาบาลเข้าไปในห้องผ่าตัดแล้วในห้องเปลี่ยนเสื้อผ้ายังต้องรูดบัตรใส่รหัส

ของตัวเองเข้าไปในเครื่อง เครื่องจึงจะปล่อยเสื้อผ้ามารับ 1 ชุด (เหมือนตู้ ATM) เมื่อออกจากห้องผ่าตัดก็ต้องหย่อนเสื้อผ้ามืดในตู้ มิฉะนั้นวันต่อไปท่านจะไม่มีเสื้อผาให้เปลี่ยน ในอาณาเขตของมหาวิทยาลัยจะมีจุดเตือนภัยหากมีเหตุด่วนเหตุร้าย กดปุ่มนี้จะมีเสียงเตือนภัยเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัย/ตำรวจ จะมาถึงใน 10 นาที บ้านเราก็มินะ 191 โทรไป ตำรวจอาจ(จะ)ไม่ว่างรับสายเพราะมีพวกโรคจิตโทรมาก่อวุ่นตลอดเวลา แต่ละบ้านก็มีระบบเตือนภัย เมื่อเจ้าของบ้านไม่อยู่ก็ตั้งระบบไว้ ถ้ามีขโมยเข้าบ้านจะมีเสียงสัญญาณไปที่สถานีตำรวจ ตำรวจจะมาถึงที่เกิดเหตุในเวลาอันรวดเร็ว เอ๊ะ! แล้วถ้าแกล้งให้สัญญาณดังล่ะ จะได้หรือไม่ ขอดตอบว่าได้รับแต่มีความผิดตามกฎหมาย มีโทษ แต่ผมจำไม่ได้ว่าปรับกี่ร้อยเหรียญ ปรับจริง ๆ นะไม่มีลูปหน้าปะจมูก ในเมืองไทยก็มีระบบนี้เหมือนกัน แต่ระบบไม่ค่อยดี พอมีฝนตกฟ้าร้อง ระบบเตือนภัยก็ส่งเสียงดังรบกวนบ้านข้างเคียง จึงไม่เป็นที่นิยมใช้ คงต้องมีการพัฒนาระบบให้ดีกว่านี้

การเดินทางในตัวเมืองชิคาโกโดยระบบขนส่งสาธารณะค่อนข้างสะดวกสบาย มีรถไฟหลายสาย เช่น สายสีฟ้า สีส้ม สีแดง สีน้ำตาล เป็นต้น แต่การเดินทางออกไปนอกเมือง รถยนต์ส่วนตัวยังเป็นที่ยอมรับเหมือนบ้านเรา การไปโรงพยาบาลของข้าพเจ้าบางช่วงต้องออกไปนอกตัวเมืองชิคาโก มีโอกาสได้ขับรถยนต์ส่วนตัว

* ภาควิชาจุฬารัตนาวิทยา โรงพยาบาลพระปกเกล้า จังหวัดจันทบุรี

รถยนต์ในอเมริกาจะใช้พวงมาลัยซ้าย สำหรับข้าพเจ้าเคยขับแต่พวงมาลัยขวา โชคดีที่ข้าพเจ้าบินไปถึงชิคาโกก่อนทำงาน 2 วัน จึงมีโอกาสดูฝึกขับรถพวงมาลัยซ้าย 1 วันก่อนขับจริง อย่างไรก็ตาม...ข้าพเจ้ามีความทุกข์ใจอย่างมาก ต้องนั่งเฝ้าไปตลอดทางว่าพวงมาลัยอยู่ข้างซ้ายแล้วเบรกกับคันเร่งจะอยู่ด้านไหนนะ มันจะสลับเท่ากับเมืองไทยหรือเปล่านะ เอ๊ะ ! แล้วถ้าเราเหยียบเท้าซ้าย(คือเบรกที่เมืองไทย)ถ้าเป็นคันเร่งที่อเมริกาแล้วจะทำไฉนนี้ รถเราจะไม่ไปจับกับรถอเมริกันนี้ แล้วถ้าผลไปเหยียบเบรกโดยไม่ตั้งใจรถจะหยุดกระทันหันรถชาวบ้านจะชนท้ายรถเราไหมเอ๋ย แต่ก็มีโอกาสเมื่อเห็นรถพวงมาลัยซ้าย (ส่วนใหญ่เป็นเกียร์อัตโนมัติ) ก็ใช้เท้า

บัตรประจำตัวที่ต้องใช้แสดงตลอดเวลาที่ปฏิบัติงาน ในโรงพยาบาลแห่งนี้

ขวาเท้าเดียวเหยียบเบรกและคันเร่ง (เหมือนบ้านเรา) แต่ก็กังวลอีกแหละว่าเขาขับคนละทิศทางกับเมืองไทยสมองเราจะปรับตัวได้ทันไหม เพราะขับไปขับมาอาจข้ามเส้นกลางถนนมาอยู่เลนซ้ายเหมือนบ้านเราก็จะชนกับรถที่วิ่งสวนมาพอดี ประการที่สามที่กังวลคือ ตำรวจซึ่งตงฉินกว่าบ้านเรา และถ้าเมื่อไรมีไฟมากระพริบ ๆ จ่อท้ายรถของเรานั้นแสดงว่า เราถูกจับแน่แล้วให้จอดรถข้างทางรอพิจารณาโทษ เสียแต่โดยดี การขับรถในอเมริกาต้องสอบใบขับขี่ซึ่งจะขับรถได้ ข้าพเจ้าไม่ได้สอบใบอนุญาตแต่ได้ทำใบขับขี่สากลซึ่งสามารถใช้ขับได้ในสหรัฐอเมริกาได้ เราสามารถขอใบอนุญาตขับสากล

ได้ที่สำนักงานขนส่งทางบก ซึ่งข้าพเจ้าฝากให้เจ้าหน้าที่ขนส่งที่จันทบุรีช่วยไปทำให้ โดยเสียค่าธรรมเนียมส่วนหนึ่ง (ในยุโรปบางประเทศก็ใช้ใบขับขี่สากลได้ครับ)

เอ๊ะ! แล้วไม่มีรถมาจากเมืองไทยจะเอารถที่ไหนขับล่ะ ไม่ต้องกังวลใจเลยครับตามสนามบินแทบทุกแห่งจะมีบริการรถให้เช่า ซึ่งเช่าที่นี้สามารถคืนรถปลายทางได้ ราคาเช่ารถตามขนาดและยี่ห้อของรถประมาณ 40-120 เหรียญสหรัฐ บวกค่าประกันภัย (ซึ่งสำคัญมากนะครับ) ประมาณ 30-70 เหรียญ รวมแล้วประมาณ 80-100 เหรียญ/วัน เราก็สามารถมีรถขับไปได้ 1 วันครับ ก็คุ้มครับสำหรับการท่องเที่ยวระยะสั้น ๆ 1-2 สัปดาห์ สำหรับข้าพเจ้า มีผู้ใจบุญเห็นว่า เบี้ยน้อย.....จึงให้ยืมรถขับตลอดระยะเวลาที่อยู่ในสหรัฐอเมริกา

การขับรถที่อเมริกาแม้ไม่รู้จักสถานที่ที่จะไปว่าอยู่ตรงไหน แต่ขอให้จำบ้านเลขที่ ถนนเมืองที่แน่นอนได้ เราสามารถเข้าไปดูใน www.mapquest.com และป้อนข้อมูลว่าเราอยู่ที่ไหน จะไปบ้านเลขที่เท่าไร เราก็จะทราบว่าจะต้องไปเส้นทางสายไหน ระยะทางเท่าใด เลี้ยวซ้ายเลี้ยวขวาตรงไหน เป็นการวางแผนล่วงหน้าได้เป็นอย่างดี และจะสะดวกยิ่งขึ้น สำหรับสถานที่สำคัญ เช่น สนามบินแห่งหนึ่งในลาสเวกัส ถ้าจำรหัสได้ พิมพ์รหัสสนามบิน “LAS” ก็หาพบ ถ้าในรถมี Navigator(GPS) ซึ่งปัจจุบันมีแบบ Mobile สามารถเปลี่ยนเอาไปใช้ในรถคันใดก็ได้ สนนราคาก็ประมาณ 10,000 - 20,000 บาทต่อเครื่อง เมื่อเราป้อนข้อมูลสถานที่ที่จะไป เรียบร้อยแล้วเครื่องก็จะมีแผนที่ให้เราขับไปตามถนนใด พร้อมมีเสียงบอกเราเลยว่าให้เลี้ยวซ้ายแยกหน้า ตรงไปอีก 100 เมตรแล้วขึ้นทางด่วน.....บอกให้จอดรถจอดที่หน้าบ้านที่จะไปเลยนะครับ “ถึงจุดหมายปลายทางบ้านอยู่ทางซ้ายมือครับเจ้านาย” ในช่วงแรกจะมีหลงทางอยู่บ้างในช่วงที่หูของเรายังแปลกๆ กับภาษาอังกฤษ บางครั้งเราต้องไม่ขับตามที่เครื่องบอกมา แล้วหลงทาง เครื่องอาจจะค่าหนึ่งครั้ง พร้อมบอกให้เลี้ยวกลับและหาทิศทางให้ใหม่ก็นับว่าเป็นสิ่งที่ดีอีกอย่างหนึ่งในการอำนวยความสะดวกแก่เรา แต่จะทำอย่างนี้ได้ แผนที่ของเทศะนั้นๆ

รูปนี้แสดง Magellan GPS ชนิดที่เคลื่อนย้ายไปติดในรถคันใดก็ได้ เครื่องนี้ติดกับกระจกรถยนต์ สัญลักษณ์สามเหลี่ยมแสดงตำแหน่งของรถยนต์ที่ขับอยู่

ต้องละเอียดได้พิถีพิถันและมีการปรับปรุงข้อมูลทะเบียนประชากรอยู่เสมอเช่นในอเมริกา และยุโรปนั้นสามารถใช้ระบบนี้ได้เป็นอย่างดี ในเมืองไทยของเราขณะนี้เข้าใจว่าแผนที่ละเอียดล่าสุดเพิ่งทำเสร็จเมื่อปีที่แล้ว มีบางบริษัทเริ่มทำตลาดขายเครื่อง GPS มือถือกันแล้ว แต่อาจยังไม่เป็นที่นิยม เพราะ

- 1) เครื่องและซอฟต์แวร์ราคายังแพงอยู่
- 2) ความเที่ยงตรงยังไม่มากนัก พิมพ์ชื่อที่อยู่ภาษาไทยจะยาวมาก ถ้าเป็นรุ่นภาษาอังกฤษที่พิมพ์ชื่อทับศัพท์ ถ้าพิมพ์ผิดไปหรือเพี้ยนย้ายบ้านไปแล้ว อาจ

จะไปจดหน้าบ้านอีกคนหนึ่งได้ แต่ถ้าใช้เป็นแนวทางคร่าวๆ เช่น ชื่อถนน น่าจะพอใช้ได้ (ในอเมริกาชื่อถนนใช้เป็นตัวเลข/อักษรสั้น ๆ เช่น US30 เป็นต้น)

3) Navigator ที่เก่ง ๆ ใน เมืองไทยคือ คนขับรถแท็กซี่ ขอให้พอบอกได้ว่าอยู่แถวไหน คนขับรถแท็กซี่ (ที่เอาถ่านหน่อยนะ) จะพาไปถูกครับ

Las vegas เมืองที่ไม่เคยหลับ : ข้าพเจ้ามีโอกาสเดินทางไปร่วมประชุมนานาชาติ American Academy of Ophthalmology ที่ลาสเวกัสซึ่งสามารถไปได้ทางรถหรือเครื่องบิน ข้าพเจ้าเลือกไปโดยเครื่อง

1. Start out going EAST on WORLD RD. / CENTER RD.	<0.1 miles	55%
2. Merge onto S SEPULVEDA BLVD / CA-1 S toward I-105.	0.7 miles	55%
3. Take the IMPERIAL VALLEY / I-15 N ramp toward IMPERIAL TERRAZZO.	0.2 miles	55%
4. Merge onto I-15 N toward NOBLES.	15.9 miles	55%
5. Merge onto I-405 N.	18.8 miles	55%
6. Merge onto I-210 N toward SAN MATEO RD.	8.1 miles	55%
7. I-210 N ON RAMP CA-210 E.	18.8 miles	55%
8. Merge onto I-15 N toward BARRETT.	67.6 miles	55%
9. Ramp RIGHT to take I-40 E toward LAS VEGAS (Crossing into ARIZONA).	229.6 miles	55%
10. Take the AZ-64 N / I-40-64 N-B-EXIT 180 toward WILLIAMS / GRAND CANYON.	0.3 miles	55%
11. Turn LEFT onto I-40 E. E / AZ-64 N. Continue to follow AZ-64 N.	54.8 miles	55%
12. Turn LEFT onto CENTER RD.	1.3 miles	55%
13. Turn LEFT onto VILLAGE LOOP DR.	<0.1 miles	55%
14. Turn LEFT to stay ON VILLAGE LOOP DR.	<0.1 miles	55%
15. End at Grand Canyon National Park, Highway 64 N, Grand Canyon, AZ 86003, US		55%
Total Est. Time: 7 hours, 30 minutes Total Est. Distance: 507.36 miles		

เส้นทางที่จะไปแกรนด์ แคนยอน จากการค้นหาใน Mapquest เราจะรู้ว่าไปทางถนนสายใด ใช้เวลาเดินทางเท่าไร

แผนที่ ประกอบการเดินทางว่าจะขับรถไปทางทิศทางใด สามารถย่อ ขยายได้

บินจากชิคาโกสู่สนามบินนานาชาติ McCarran ใช้เวลาเดินทางประมาณ 4-6 ชั่วโมง ชินซิตีหรือเมืองบาปเป็นอีกชื่อหนึ่งของลาสเวกัส ซึ่งหลังจากปี 1931 รัฐบาลประกาศให้การพนันเป็นสิ่งถูกกฎหมายในเมืองแห่งนี้ แต่ละปีจะมีนักท่องเที่ยวกว่า 10 ล้านคน เดินทางมาท่องเที่ยวและเล่นการพนันที่นี่ มีการจับจ่ายใช้สอยอย่างน้อย 4-5 พันล้านดอลลาร์สหรัฐต่อปี หลายคนอาจคิดว่าลาสเวกัส คือรัฐหนึ่งของอเมริกา ความจริงแล้วเป็นเพียงแค่เมืองหนึ่งของรัฐเนวาดา (Nevada) ซึ่งพื้นที่ส่วนใหญ่เป็นทะเลทราย เมืองนี้แบ่งพื้นที่ออกเป็นสองส่วน ส่วนแรกที่เป็นที่เจริญมากคือบริเวณสตรีป (strip) ซึ่งจะมีโรงแรมที่ตกแต่งหรูหรา แต่งแบบเวนิซ ปารีส โรม หรือปิระมิดของอียิปต์ นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่จะมาเดินเที่ยวบริเวณสตรีปนี้ เพื่อเดินดูตึก ไฟ แสงสี และการแสดงที่จะมีให้ดูตลอดคืน โรงแรมเหล่านี้ได้แก่ Bellagio, Flamingo, Venetian, Caesars palace, Mandalay bay, Treasure island hotel & Casino เป็นต้น ในแต่ละโรงแรมจะมีห้องพัก ห้องอาหารเลิศรส มีบ่อนคาสิโน มีโชว์ ไว้บริการนักท่องเที่ยว ส่วนที่สองคือ ดาวทาวน์ หรือเวกัสเดิม ซึ่งนักท่องเที่ยวไม่มากเหมือนบริเวณสตรีป

ข้าพเจ้าได้ออกเดินบริเวณสตรีปในยามค่ำคืนเพื่อชมไฟ น้ำพุ ตามหน้าโรงแรมต่าง ๆ ซึ่งรู้สึกประทับใจมาก ใครใคร่เดินก็เดินไป ใครใคร่ชมการแสดง (Show) ซึ่งก็มีชื่อเสียงมากก็ดูโชว์ไป ใครชอบอาหารเลิศรสก็กินไป ใครใคร่เล่นการพนันก็เล่นไป เด็ก ๆ จะไปเที่ยวสวนสนุกก็มีให้อย่างครบครัน ถ้ามาที่นี่พ่อแม่ลูกเป็นครอบครัวทุกคนจะมีกิจกรรมของทุกคน ไม่ใช่จะต้องมาเล่นการพนันเท่านั้น บริเวณสตรีปจะมีผู้คนเดินตลอดคืนจึงไม่เปลี่ยวและค่อนข้างปลอดภัย เนื่องจากเมืองนี้โสเภณีเป็นอาชีพถูกกฎหมาย ระหว่างทางก็จะมีคนเป็นกลุ่ม ๆ คอยแจกโปสการ์ด มีรูปหญิงสาวสวย ๆ อยู่ในนั้น ในโปสการ์ดจะมีเบอร์โทรศัพท์ มีคำเชิญชวนเพียง 30-50 US เท่านั้น สนใจเชิญโทรมาหาเราได้เลยนะ แต่อย่าคาดหวังมากนัก เพื่อบอกว่าราคานี้ได้เพียงแค่พูดคุย

มาดูโชว์ที่ลาสเวกัส : คงไม่ต้องแปลกใจว่าเมืองแต่ละเมืองพยายามสร้างวัฒนธรรมของตนเอง โดย

เฉพาะถ้าเมืองที่เก่าแก่มิใช่ศิลปวัฒนธรรมที่เป็นเอกลักษณ์ด้วยแล้ว ลาสเวกัสเป็นเมืองไม่เก่าแก่มาจึงต้องชวนหาหาสิ่งที่จะดึงดูดให้นักท่องเที่ยวมาเที่ยวมากขึ้น แต่ละโรงแรมจะมีโชว์ที่มีชื่อเสียงมาแสดงเพื่อให้นักท่องเที่ยวมาชม มาพัก มาเล่นการพนันที่โรงแรมของตัวเอง แต่ละเรื่องไม่ใช่ให้ดูฟรีนะ แต่เก็บเงิน และต้องจองล่วงหน้าอย่างน้อย 1 ชั่วโมง มิฉะนั้นบัตรหมดจะไม่ได้ดู แต่สามารถจองได้ทาง internet..... โชว์ที่ข้าพเจ้าจองไว้ชื่อเรียกง่าย ๆ ว่า โอ ชื่อเต็มว่า “O” cirque du soleil แสดงที่โรงแรม Bellagio ซึ่งมีวันละ 2 รอบ ราคาบัตรชั้นประหยัดที่ผมจองไปประมาณ 4,500 บาท ซึ่งค่อนข้างแพงสำหรับเรา แต่ก็ต้องกลั้นใจจ่ายไปเนื่องจากมีผู้แนะนำมาว่า “ดีมาก” ถ้าไม่ได้ดูแล้วจะเสียใจนะ คิดดูก็จริงนะ เพราะถ้าจะบินมาดูโชว์อย่างเดียวคงไม่คุ้ม ในเวลากลางคืน ที่นั่นนอกจากจะมีโชว์ของคนแล้ว ยังมีการแสดงน้ำพุ หน้าโรงแรมซึ่งสวยงามมาก จะมีน้ำพุเต้นเป็นจังหวะพร้อมกับเสียงดนตรีและแสงไฟ ซึ่งสวยงามตระการตามาก ในเมืองไทยเราน่าจะมีจุดดึงดูดนักท่องเที่ยวเช่นนี้บ้าง ทำเป็นจุดขายเพื่อเรียกนักท่องเที่ยวเข้าประเทศเท่าที่ทราบ ที่ฮ่องกงเป็นเมืองเล็ก ๆ มีแต่ตึกสูง เขายังสามารถพัฒนาจุดขายดูดเงินนักท่องเที่ยวได้มากมาย เมืองไทยของเราน้ำท่าอุดมสมบูรณ์ ทำไมเราจึงมีรายได้จากการท่องเที่ยวน้อยเกินไป

ทำไมลาสเวกัสเติบโตอย่างรวดเร็ว เป็นคำถามที่น่าสนใจ ทั้งที่เมืองนี้ตั้งอยู่ท่ามกลางทะเลทราย จะมีต้นไม้สีเขียวบริเวณเมืองเท่านั้น นอกเมืองมีแต่ทะเลทราย เขาเอาน้ำมาจากไหนเพื่อใช้ในเมืองที่มีนักท่องเที่ยวมากมายเช่นนี้.....ในปี 1955 เราคงได้ยินชื่อเขื่อนฮูเวอร์ (Hoover dam) ซึ่งเป็นเขื่อนที่ใหญ่ที่สุดในขณะนั้น เขื่อนมีความสูง 726 ฟุต กว้าง 660 ฟุต ซึ่งกันแม่น้ำ Colorado ตัวเขื่อนตั้งอยู่รอยต่อระหว่างรัฐ Arizona และ Nevada น้ำจากเขื่อนนี้นอกจากใช้ผลิตไฟฟ้า และยังเป็นแหล่งน้ำที่สำคัญที่ส่งน้ำให้แก่อลาสเวกัส ซึ่งได้เงินจากการพนันมาพัฒนาเมืองให้เจริญอย่างรวดเร็ว ที่เขียนเรื่องนี้ไม่ใช่จะนิยมนิยมชมชอบในการพนันนะครับแต่ต้องการให้ทราบแนวคิดหนึ่งในการพัฒนาประเทศ ข้าพเจ้าไป

เมืองนี้ไม่ได้เสียเงินให้คาสिनอแม้แต่บาทเดียว 'ได้แต่' สังเกตการณ์ แต่เราได้แนวคิดที่ว่า เงินจากคาสिनอนี้มีจำนวนมากมายมหาศาล ไม่ใช่ได้จากคนท้องถิ่น แต่ได้มาจากนักท่องเที่ยว ในเมืองไทยของเรา ภาคอีสานถ้าเราพัฒนาแหล่งน้ำให้ดี มีน้ำให้เกษตรกรทำการเพาะปลูกพัฒนาการเกษตร และเกษตรอุตสาหกรรม ประชาชนก็จะมั่งคั่งไม่ต้องอพยพเข้าไปทำงานในเมืองหลวง พ่อแม่ลูกก็จะได้อยู่ร่วมกันอย่างมีความสุข ปัญหาสังคมก็จะไม่เพิ่มขึ้น ส่วนเรื่องบ่อนคาสिनอนั้นรัฐบาลคงต้องชั่งน้ำหนัก ระหว่างความคุ้มค่ากับความเสียหายที่อาจจะเกิดขึ้น

จากลาสเวกัสเดินทางไปโดยรถยนต์ประมาณ

5 ชั่วโมง ไปตามเส้นทางที่จะไป Oklahoma city หรือไป Los Angeles เราจะพบแหล่งท่องเที่ยวที่มีชื่อเสียงอีกแห่งคือ แกรนด์ แคนยอน ซึ่งเป็นสิ่งมหัศจรรย์ทางธรรมชาติที่สวยงามมาก มีลักษณะเป็นเหวลึกเป็นบริเวณกว้างโดยเฉลี่ย 10 ไมล์ (16 กม.) และยาวกว่า 270 ไมล์ (435 กม.) ครอบคลุมเขตสภาพอากาศ 5 ใน 7 เขต ร้อยละ 90 ของนักท่องเที่ยวจะไปชมธรรมชาติทางด้าน South rim ของ Grand canyon (Arizona) นักท่องเที่ยวสามารถแวะเยี่ยมชมได้ 24 ชั่วโมง (ชมธรรมชาติ) แต่สำนักงานอุทยานจะเปิดทำการช่วง 8-17 นาฬิกา จากแกรนด์ แคนยอน ถ้ายังเที่ยวไม่พอเราสามารถขับรถอีก 7-8 ชั่วโมงก็ทะลุสู่เมืองใหญ่อีกหนึ่งเมือง คือ

Hover dam เป็นเขื่อนที่ส่งน้ำหล่อเลี้ยงลาส เวกัส

น้ำพุหน้าโรงแรม Bellagio

Strip เป็นถนนที่มีโรงแรมต่างๆตั้งอยู่มากมาย มีคาสिनอซึ่งดึงดูดเงินจากทุกมุมโลก

บรรยากาศยามค่ำคืนบริเวณสตรีป โรงแรมต่างๆประดับไฟแสงสีสวยงามให้นักท่องเที่ยวท่องเที่ยวราตรี

ภายในโรงแรม Venetian มีการตกแต่งอย่างหรูหรา

Grand canyon เป็นปฏิมากรรมทางธรรมชาติที่สวยงาม มองลงไปเป็นแอ่งลึกเหมือนเหว

วัดธัมมาราม เมืองชิคาโก

ลอสแอนเจลิส ซึ่งเป็นเมืองที่มีคนไทยอยู่เป็นจำนวนมาก สภาพภูมิอากาศก็คล้ายคลึงกับเมืองไทย มีอาหารไทยรับประทานทุกมื้อ มีส้มตำรับประทาน ถ้าเราจะส่งลูกหลานเรียนภาษาอังกฤษอย่าส่งมาเมืองนี้ เพราะมีคนไทยอาศัยอยู่เป็นจำนวนมาก เขาจะพูดภาษาไทยกันทุกวัน คนไทยที่มาอาศัยอยู่ในสหรัฐอเมริกาเมื่อ 20-30 ปีที่ผ่านมา มีลูกมีหลานคิดแล้วหลายแสนคน ความเป็นอยู่ของคนไทยที่นี่คล้ายคลึงกับในเมืองไทย มีการไปทำบุญ ตักบาตรที่วัด มีการทอดกฐิน มีงานลอยกระทง เป็นต้น ในวันอาทิตย์ผู้ปกครองจะพาลูกหลานไปเรียนดนตรี เรียนรำไทยที่วัดไทย เพื่อไม่ให้ลูกหลานลืมศิลปวัฒนธรรมไทย วัดจึงเป็นศูนย์รวมของคนไทยในสหรัฐอเมริกา

ท้ายที่สุดที่อยากจะบอกก็คือ สหรัฐอเมริกามีดีหลายอย่าง โดยเฉพาะเทคโนโลยี และวิชาการใหม่ ๆ การศึกษาหาความรู้กลับไปพัฒนาประเทศของเราคงเป็นประโยชน์อย่างมาก แต่ถ้าจะให้มาอาศัยอยู่ในประเทศนี้ ไม่ว่าจะเป็นความหลากหลายทางเชื้อชาติ และวัฒนธรรม การแก่งแย่งแข่งขันกัน อาหารการกิน เรื่องค่าครองชีพที่สูงมาก ข้าพเจ้าคิดว่าเมืองไทยดีที่สุดในโลกครับ.